

b. tytułem dalszego żądania ewentualnego, jeśli stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia, przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania celem wydania rozstrzygnięcia;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania lub, tytułem żądania ewentualnego, jeśli sprawa zostanie przekazana Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania, pozostawienie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów Sądowi Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie uzasadnia swoje odwołanie od wspomnianego wyroku Sądu w następujący sposób:

Sąd błędnie zinterpretował kryterium zdolności porozumień lub zachowań przedsiębiorstw do wpływania na handel między państwami członkowskimi i błędnie je zastosował w niniejszej sprawie. W wyroku Sąd nieprawidłowo potraktował jako względne znaczenie kryterium skutków podziału rynku: nie jest jasne, z jakich powodów Sąd nie chciał przyznać temu kryterium przynajmniej silnej wartości wskazującej co do istnienia wpływu na handel między państwami. Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd przeprowadził ogólne badanie ponadgranicznych skutków spotkań, zamiast oddzielnie zbadać poszczególne spotkania „sieci Lombard” i ich możliwe skutki dla handlu między państwami członkowskimi. Rozszerzająca wykładnia art. 81 ust. 1 WE, zgodnie z którą kartel obejmujący cały obszar państwa członkowskiego może, ze swej natury, przyczynić się do podziału rynków i wpływać na wymianę wewnątrz Wspólnoty lub, że istnieje w każdym razie silne domniemanie w tym względzie, jest niezgodna z ratio legis tego wspólnotowego przepisu.

Sąd naruszył prawo, nie stosując warunków przypisania obrotów — rozwinętych przez Komisję i orzecznictwo — przy przypisaniu spółce wiodącej udziałów w rynku zdecentralizowanych banków. Tym samym nie uwzględnił faktu, że w niniejszej sprawie zarówno w przypadku przypisania obrotów, jak i przypisania udziałów w rynku chodzi o tę samą kwestię, mianowicie określenie dopuszczalnej grzywny. Nie ma powodu, z jakiego te same kwestie przypisania obrotów i przypisania udziałów w rynku miałyby być oceniane według różnych kryteriów. Nawet przy założeniu, że przypisanie spółce wiodącej udziałów w rynku zdecentralizowanych banków może nastąpić na podstawie innego kryterium niż w przypadku przypisania obrotów, kryterium wybrane przez Sąd jest błędne i niezgodne z prawem.

Sąd niesłusznie odrzucił zarzuty wnoszącego odwołanie dotyczące nieuwzględnienia okoliczności łagodzących. W swojej ocenie prawnej Sąd nie uwzględnił dostatecznie w szczególności faktu, że wnoszący odwołanie odgrywał drugorzędną rolę w ramach całego kartelu i że w jego przypadku nie były konieczne kontrole przeprowadzone z zastosowaniem środków przymusu, ponieważ wnoszący odwołanie dobrowolnie współpracował z Komisją. Wnoszący odwołanie posiada jedynie bardzo mały udział w rynku, nie był zapraszany do wąskiego grona przez inne banki i uczestniczył w znacznie mniejszej liczbie spotkań. Część tych argumentów podniesionych przez wnoszącego odwołanie, które przemawiają za dopuszczeniem okoliczności łagodzących, w ogóle nie została uwzględniona. Ani Komisja, ani Sąd nie dopełniły obowiązku zbadania przed-

stawionych okoliczności i dokonania ich oceny w sposób właściwy w świetle prawa.

(¹) Dz.U. C 331, str. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 9 marca 2007 r. — Państwo belgijskie przeciwko N.V. Cobelfret

(Sprawa C-138/07)

(2007/C 117/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: N.V. Cobelfret

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis, taki jak regulacja belgijska, dotyczący dochodu podlegającego ostatecznie opodatkowaniu, zgodnie z którym dywidendy, które należy uwzględnić podlegają, po pierwsze, zaliczeniu do podstawy opodatkowania spółki dominującej, a następnie kwoty wypłaconych dywidend podlegają, zgodnie z art. 205 ust. 2 W.I.B., odliczeniu od podstawy opodatkowania spółki dominującej (w wysokości 95 %) jedynie, jeśli spółka dominująca uzyskuje podlegające opodatkowaniu zyski, jest zgodny z art. 4 dyrektywy Rady 90/435/EWG (¹) z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, gdy takie ograniczenie odliczenia od dochodu podlegającego ostatecznie opodatkowaniu prowadzi do tego, że przedsiębiorstwo dominujące musi zapłacić podatek od wypłaconych dywidend w późniejszym okresie podatkowym, jeśli nie uzyskało zysków lub uzyskało niewystarczające zyski podlegające opodatkowaniu w okresie podatkowym, w którym dokonano wypłaty dywidend, a co najmniej do tego, że straty podatkowe powstałe w tym okresie podatkowym zostaną niesłusznie uwzględnione i w wyniku tego nie podlegają one już przeniesieniu do wysokości kwoty wypłaconych dywidend, które nawet bez uwzględnienia strat podatkowych byłyby zwolnione w wysokości 95 % od podatku?

(¹) Dz.U. L 225, str. 6.